

เรื่องจากปก

อุมมีสาลาม อุมาร

นักศึกษาปริญญาโท ภาควิชาภาษาไทย
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“ปะเต๊ะ ภูแบฮีแก”

ศิลปินอารมณ์ดีแห่งวงการเพลงดีเทิร์นมิวสิค

พบซูปเปอร์สตาร์แห่งนราธิวาส

ขณะที่เราเดินทางมาถึงตัวเมืองนราธิวาสราวเที่ยงกว่าๆ หลังจากรับประทานข้าวปลาอาหารจากร้านที่ไกด์จำเป็นต้องแนะนำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คนขับรถก็พาเราไปยังร้านกาแฟเล็กๆ ที่หัวมุมถนนแห่งหนึ่งในตัวเมือง อันเป็นจุดนัดพบกับซูปเปอร์สตาร์คนดังแห่งสามจังหวัด ซึ่งจะเป็นบุคคลสำคัญบนโต๊ะสนทนาของเราในครั้งนี้

เวลาผ่านไปราว 15 นาที บุคคลสำคัญของเราก็คงโทรศัพท์มาบอกว่ากำลังหาที่จอดรถซึ่งหายากแสนยาก ถึงแม้จะเป็นเมืองเล็กๆ แต่รถราก็ขั้วไขว่และมากมายเหลือเกิน แดดก็ร้อนเปรี้ยงขวนหงุดหงิด แต่เพราะแอร์เย็นสบายภายในร้าน เราจึงนั่งรออย่างสบายใจ กระทั่งอีกสิบนาทีต่อมา เราก็มองเห็นชายร่างผอมบาง ส่งรอยยิ้มมาแต่ไกล ด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตัวเข้าใจจึงจำได้ทันทีว่าเขาคือซูปเปอร์สตาร์ที่เราต้องการพบในวันนี้ จึงสะกิดบอกคนขับรถที่นั่งเยื้องกันเพื่อให้รับรู้ ก่อนที่ชายผู้นั้นจะเดินมาถึงโต๊ะด้านในสุดที่เราั่งอยู่ ทันทันทีที่เดินมาถึงก็ขอโทษขอโพยเสียยกใหญ่ว่าทำให้เราต้องมาคอยเป็นเวลานาน แต่เราก็มึบรับและบอกว่าไม่เป็นไร ในเมื่อเราเป็นเพื่อนนัดก็จำเป็นต้องเป็นฝ่ายรอ เช่นนี้แหละ เขาจึงยิ้มก่อนจะนั่งลงตรงเก้าอี้ที่ว่างอยู่ และแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“มะดารี สาและ” คือชื่อจริงของเขา แต่ผู้คนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้รู้จักเขาในนาม “เปาะเต๊ะ กูแบอีแก” ศิลปินเพลงดีเกร์มิวสิก ผู้ที่สร้างเอกลักษณ์ในเสียงร้อง และแนวเพลงของตัวเองจนเป็นที่โด่งดังและยอมรับในหมู่คนฟังเพลงดีเกร์มิวสิก และเพลงแนวดังดตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภายใต้ และยังรวมไปถึงในพื้นที่ทางตอนเหนือของมาเลเซีย อย่างรัฐกลันตันอีกด้วย

เมื่อพูดถึง “เปาะเต๊ะ กูแบอีแก” ใครต่อใครก็จะนึกเห็นภาพชายวัย 40 ต้นๆ (ความจริงแล้วเขาบอกเราว่าเขาอายุมากกว่านั้น แต่เพราะใครๆ ต่างก็บอกว่าเขายังไม่แก่ เขาก็เลยดูหนุ่มตลอดเวลา และมาเฉลยเสียในตอนท้ายว่า อายุของเขาเฉียด 50 แล้ว พวกเราทุกคนต่างส่งเสียงฮือ อย่างไม่น่าเชื่อที่ไว้คราสีดอกเลากระจุกอยู่ตรงระหว่างกลางคางและริมฝีปาก หาใช่ไว้คราไปถึงขมบ่ออย่างที่เห็นภาพชายมุสลิมทั่วไปไม่ และร่างผอมบางนั้นมักจะมีลีลาการเต้น รวมไปถึงการร้องเพลงที่เรียกเสียงหัวเราะจากผู้ฟังได้ทุกครั้ง เขาไม่ใช่นักแสดงตลกคาเฟ่ ไม่ได้แสดงสิ่งต่างๆ อย่างแสร้งทำ แต่ด้วยบุคลิกที่ติดตัวมา ทำให้เขากลายเป็นที่รักของมิตรรักแฟนเพลงทั้งหลาย ทั้งชายและหญิง จนบ่อยครั้งก็สร้างปัญหาแก่ตัวเขาโดยไม่รู้ตัว

แต่กว่าจะมาเป็น “เปาะเต๊ะ กูแบอีแก” ที่สร้างเสียงหัวเราะแก่คนฟังเสียงเพลงของเขาในวันนี้ ชีวิตของเขาแทบจะไม่มีเสียงหัวเราะได้อย่างเต็มเสียงที่เดี๋ยวนัก หากขาดเสียงเพลงในหัวใจตั้งแต่เด็ก เขาก็อาจจะไม่ได้เห็น ไม่ได้รู้จักเปาะเต๊ะ กูแบอีแกอย่างทุกวันนี้ก็ได้ แต่ด้วยหัวใจ “เป็นศิลปิน” เป็นจุดเริ่มต้นให้เขากลายเป็นเปาะเต๊ะ กูแบอีแก

“คนที่มิดดนตรีในหัวใจมันหัดไม่ยาก มันมีความเป็นศิลปินในตัวอยู่แล้ว เพียงแต่เรามองไม่เห็น แต่มันจะแสดงออกมาโดยตัวมันเอง เช่น อยากร้องเพลง แตกต่างกับคนที่ไม่มีความเป็นศิลปินในตัวที่เวลาฟังเพลงแล้วจะเบื่อง่าย”

จากนักร้องหลังแนวไพโรสู่เวทีบนหลังคา

บ้านเกิดของเปาะเต๊ะ อยู่ที่ ต.บาไองยซิแฉ อ.ยะหา จ.ยะลา เรียนชั้นประถมที่โรงเรียนบ้านบาไองยซิแฉ ต่อมาเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยอาชีพของบิดามารดาที่รับจ้างกรีดยาง ไม่ได้มีสวนเป็นของตัวเอง เมื่อหมดสัญญาจ้างจากที่หนึ่งก็ต้องย้ายที่ทำมาหากินไปยังอีกที่หนึ่ง ประกอบกับรายได้ที่ไม่ได้มากมายอะไรนัก เขาจึงไม่มีโอกาสได้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่บิดามารดา ย้ายไปทำกรีดยางในอำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส เปาะเต๊ะก็ได้เริ่มทำงานกรีดยางเช่นเดียวกับพ่อแม่ของตน

แม่ตอนนั้น วัยจะยังละอ่อน เป็นหนุ่มน้อยหน้าใสที่ทำงานอยู่ในหุบเขาอันเงียบ ปราศจากเสียงผู้คนได้ยินแต่เสียงนกร้อง ขณะที่มือค่อยๆ บรรจงกรีดยางจากต้นหนึ่งสู่อีกต้นหนึ่งอย่างชำนาญ ปากก็ไม่อยู่เปล่า ทุกครั้งที่ย่างเข้าไป ความเงียบสงบเหล่านั้น ปลุกพลังดนตรีในตัวเขา จนต้องร้องเพลงออกมาลั่นไพรยางพารา

“สมัยหนุ่มๆ เสียงยังดีอยู่ แม่แต่นักก็ยังหยุดฟัง นกฟังคงจะงงมดว่าเป็นเสียงอะไร พวกสัตว์มีพิชก็คงจะคายพิชกลับไปหมดแล้วเมื่อฟังเสียงเปาะเต๊ะ” เขาพูดติดตลก เมื่อคนหนึ่งโน้ต๊ะเราขอให้เขาเล่าชีวิตก่อนเริ่มต้นร้องเพลง “ถ้าเช้ามีดวันไหนไม่ได้ออกไปกรีดยาง คนแถวนั้นเขาก็จะถามทันทีเลยว่าทำไมเมื่อคืนเงียบไป นักร้องกลางป่าหายไปไหนมา”

เปาะเต๊ะ ภูแบ่อแก็ ไม่ได้เริ่มต้นหรือเติบโตมาในวงการเพลง ไม่ได้มีพ่อเป็นนักร้องดีเกิ้ล หรือแม่อยู่ในวงดีเกิ้ล เขาเป็นเพียงลูกของชาวสวนรับจ้างเท่านั้น แต่เขาหัดมาจากไหนนั่นเป็นสิ่งที่เราสงสัย

กันนักในตอนแรก เปาะเต๊ะได้แจ้งให้กระจ่างว่า “คนที่มิดดนตรีในหัวใจมันหัดไม่ยาก มันมีความเป็นศิลปินในตัวอยู่แล้ว เพียงแต่เรามองไม่เห็น แต่มันจะแสดงออกมาโดยตัวมันเอง เช่น อยากร้องเพลง แตกต่างกับคนที่ไม่มีความเป็นศิลปินในตัวที่เวลาฟังเพลงแล้วจะเบื่อง่าย”

เมื่ออย่างเข้าสู่วัย 20 ความรู้สึกที่ตัวเองโตเป็นหนุ่ม ควรที่จะหาที่ทางทำมาหากินของตัวเอง ดังนั้นจึงแยกจากอกพ่อแม่เดินทางมามาทำงานก่อสร้างในตัวเมืองนราธิวาสอยู่ 2 ปี ทำงานอยู่บนหลังคาบ้านก็ใช้ว่าจะเฉย เขายังคงร้องเพลงให้เพื่อนร่วมงานฟังอยู่เป็นนิจ

“นายจ้างเขาไม่ว่าอะไรผมหรอก หากจะพักสักสองชั่วโมง เพราะผมไม่ได้ทำงานอย่างเดียว ผมร้องเพลงด้วย” น้ำเสียงของเขาดูภาคภูมิใจ แม้ว่าตอนนั้นเวทีของตนจะอยู่แคบนหลังคาเท่านั้น “เพลงที่ร้องตอนนั้นถ้าเพลงไทยอยู่ในยุคเพลงหนุ่มนาข้าวสาวนาเกลือ ประมาณปี 2529 เพลงนั้นร้องได้จำเนื้อร้องได้หมดเลย หนุ่มนาข้าว สาวนาเกลือ และเพลงนี้ก็นำมาเป็นเพลงแก้ด้วย แก้เป็นภาษามลายูร้องคู่กับซุนีตา ในอัลบั้มตุ๊กแก ออกเมื่อสามสี่ปีที่ผ่านมา ประมาณปี 2551-2552 ตอนนั้นซุนีตาอายุ 17-18 เอง เราก็ต้องทำให้ตัวเองดูหนุ่มไปด้วยเพื่อจะให้เข้ากัน” เสียงหัวเราะของเขาทำให้เราเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่าเขาเป็นคนอารมณ์ดีเพียงใด ข้าพเจ้าคิดว่าด้วยเหตุนี้เองกรรมังที่ทำให้หน้าตาเขาดูอ่อนกว่าวัย “ส่วนเพลงดีเกิ้ลก็ร้องนะ ที่เลือกร้องในสมัยนั้นก็เป็เพลงของมะเยะห์ เพลงอีแกปุยุ ต่อมาก็เข้าสู่ยุคเพลงของบารูดิง ชุดที่มีเพลงที่ร้องว่า “โซเล่ ภูบอเวาะโซเล่” อันนั้นก็เป็ชุดบารูดิง ตอนนั้นร้องได้หมดเลย”

เข้าสู่วงการเพลงดิเกร์

เขาทำงานอยู่ในตัวเมืองนราธิวาสได้ 2 ปี ก็ย้ายไปอยู่กับพี่ชายที่ตำบลลูโบะปาแย ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ดูแลคณะดิเกร์ที่ลูโบะปาแย และแต่งงานสร้างครอบครัวอยู่ที่นั่น เมื่อเปาะเต๊ะไปอยู่ได้เดือนเดียวครอบครัวของพี่ชายก็ได้ย้ายจากไป ทั้งคณะดิเกร์ที่ดูแลอยู่ให้เขาเป็นคนรับช่วงต่อ แต่การซ้อมแต่งเพลงดิเกร์เพียงอย่างเดียวก็ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตของตัวเองในเวลานั้น จึงหันไปรับงานก่อสร้าง เช่นตึก กระทิงสร้างบ้านเสร็จไปสองหลัง ก็เริ่มหันมาซ้อมร้องเพลงดิเกร์อย่างจริงจังในช่วงกลางคืน

“ซ้อมร้องเพลงทุกคืนๆ ทีนี้พวกผู้ใหญ่บ้านกำนัน พวกโต๊ะอิหม่าม โต๊ะกอบเต็บ โต๊ะบิลาลก็มาถามว่า เปาะเต๊ะ แกจะขึ้นสวรรค์หรือจะลงนรก เพราะเราสร้างความรำคาญให้กับชาวบ้านเขาไง ตีหนึ่งตีสองเราก็กังไม่เลิกซ้อมดิเกร์ฮูลู ร้องเพลงเนือหามันไม่ได้มีอะไรมากหรอก แต่ว่าเขาก็เห็นว่ามันเป็นมะซียัต เป็นการละเล่นดนตรี เป็นอบายมุข

ประเภทหนึ่ง แต่คณะเราก็ซ้อมต่อไปไม่แคร์ชาวบ้านใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง กำนันก็มาถามบ่ย่ว่าตกลงเปาะเต๊ะจะเอาอย่างไร จะเอาสวรรค์หรือนรก” เขาเล่าพลางหัวเราะไปพลาง ขณะที่แวตากำลังย้อนนึกภาพเก่าเหล่านั้น เสียงเล่าและมือที่เคลื่อนไหวนั้นทำให้พวกเรานั่งฟังอย่างไม่เบื่อหน่าย

เปาะเต๊ะเล่าว่า การซ้อมในเวลานั้นไม่ได้ทำให้เขาเสียเปล่าเลย เมื่อราวปี 2540 ทางจังหวัดยะลาได้จัดงานกาชาดขึ้น และมีการประกวดดิเกร์ฮูลู เปาะเต๊ะจึงปรึกษากับทีมงานของตน และตัดสินใจเข้าประกวดในที่สุด เนื่องด้วยรายการกรรมการในเวลานั้น ซึ่งมีแต่ศิลปินเพลงดิเกร์ฮูลูชั้นครู อย่าง มะ ยะหา เป็นกรรมการด้วย

“คนที่มาประกวดในตอนนั้นเขาร้องเพลงไม่เพราะเท่า เหมือนพระเจ้าให้โอกาสเปาะเต๊ะได้ที่ 1 กลับมา มีคนประกวดเยอะมาก เป็น 10 ทีม แต่เราก็กว่าที่ 1 มาได้”

เปาะเต๊ะ ฎูแบอ็เก หน้าบ้านที่ใช้เป็นที่ทำการศูนย์ประสานงานชมรมศิลปินพื้นบ้านด้วย

การเริ่มต้นที่ดี ทำให้เขาได้รับโอกาสที่ดีหลังจากนั้นเพิ่มขึ้น เมื่อมะ ยะหา เห็นว่าคนอย่างนาย มะดารี คนนี้มีท่วงท่าและแววของความเป็นศิลปิน เปลี่ยนออกมาอยู่มาก จึงไม่ปล่อยให้หลุดมือไปง่ายๆ มะ ยะหา ได้ชักชวนเปาะเต๊ะเข้าร่วมทีมในวงดิเกร์ ชุดใหญ่ของตน

สู่การเป็นนักร้องและนักแต่งเพลง แนวตลก

เมื่อได้เข้ามาอยู่ในวงเพลงชุดใหญ่ของมะ ยะหา ซึ่งขณะนั้นมีนักร้องอยู่แล้วหลายคน ล้วนแต่เป็นคนที่มีฝีมือทั้งสิ้น คือ มะ ยะหา มะแอ จือเข้ มะโรฟ ปาดารายอ มะเยะ เปาะเต๊ะจึงเริ่มหาแนวของตัวเอง และเลือกแนวเพลงตลก การแสดงแทนที่จะร้องเพลงที่เน้นความไพเราะ เมื่อเราถามถึงจุดประสงค์ที่เลือกเช่นนี้ เปาะเต๊ะก็เล่าว่า “ความตลกมันมีเสน่ห์ของมัน เพลงของผมจะมีความแปลกอย่างหนึ่งคือ เมื่อคนเขาฟังแล้วก็อยากฟังอีก

เพราะเพลงทุกๆ ชุดจะออกมาในแนวตลก ส่วนความไพเราะจะตามมิตีหลัง อัลบั้มไหนที่ไม่มีเพลงตลกก็จะขายไม่ออกเลย คนที่ซื้อของเปาะเต๊ะ ฎูแบอี่แกไปไม่ใช่อะไร เขาจะซื้อไปเพื่อกลับไปหัวเราะที่บ้าน ซึ่งจะต่างกับเพลงแนวไพเราะอย่างของดะห์ กำปงปีแซ หรือบารูดิง จะไม่มีเพลงตลกของเขาจะเป็นอีกทางหนึ่ง ของผมก็จะเป็นอีกทางหนึ่ง คือเราจะไปแย่งเอาความไพเราะแบบเขา นั้นไม่ต้องไปแย่ง เราต้องสร้างเอกลักษณ์ของเราเอง อย่างการไว้เครา ก็เป็นแบบเรา” ว่าพลางลูบเครา และสีตลกของตัวเองอย่างภูมิใจ

แต่การได้เข้ามาสู่วงเพลงดิเกร์วงใหญ่เชื่อว่าใครจะเข้าไปก็ได้ การคัดเลือกของมะ ยะหา นักเล่นเพลงดิเกร์ชั้นครูเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้หนุ่มน้อยหน้ามนได้แสดงฝีมือของตัวเองออกมาอย่างเต็มที่ การเล่นเพลงดิเกร์สด ถือว่าเป็นการทำท้ายนักเล่นเพลงเป็นอย่างมาก เพราะจะต้องด้นสดบนเวทีไม่ให้แพ้คู่แข่ง ดังนั้น จึงต้องมีสมองเฉียบแหลมและการว่าเพลงให้เท่าทันฝ่ายตรงกันข้าม แต่ก็ไม่ใช่เรื่องหนักหนาสาหัสสำหรับคนอย่างเปาะเต๊ะ ฎูแบอี่แก ซึ่งจะเรียกว่าเป็นศิลปินที่ครบองค์ก็ได้ นอกจากเขาจะร้องเพลงได้แล้ว ยังสามารถแต่งเพลงได้อีก โดยเฉพาะการแต่งเพลงสดบนเวทีขณะที่มีการแข่งขัน ซึ่งที่เราเห็นในปัจจุบันจะเป็นในลักษณะของการเตรียมเนื้อร้องไป แต่การว่าเพลงของเปาะเต๊ะจะไม่เป็นเช่นนั้น

“ในช่วงที่อึกฝั่งร้อง ผมฟังทำนองของเขา ก็นั่งเขียนเพลงไปพลางๆ พอเสร็จของเขา เราก็ต้องร้องเพลงโต้เขา บางทีคนฟังเขาก็คิดว่าเราเอาเพลงมาจากไหนเพราะไม่เคยได้ยิน แม้แต่คณะดิเกร์ฮูลู

วีซีดีเพลงที่เปาะเต๊ะออกร่วมกับฮัสนะห์ และแมงดี นรา

“ศิลปินรุ่นใหญ่ยังบอกเราอีกว่า เพลงที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นั้น เขาจะไม่ตะตองเด็ดขาด ไม่ใช่ไม่ยอมให้มันจบ แต่ไม่ยอมตัดสืบทอดถูกให้ใคร...

เพราะผมเป็นศิลปิน”

ด้วยกันเขาก็ยังงงว่าผมเอาเพลงมาจากไหน บอกให้เขาดูยังไง ผมจะร้องยังไง ซึ่งเราไม่เคยซ้อมไว้ล่วงหน้า แต่ต้องทำสดบนเวที อันนี้คิดว่าเป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวของผม” เปาะเต๊ะเปรียบเทียบให้เราฟังว่า การแต่งเพลงนั้นก็เหมือนกับการปลูกเงาะ มีพันธ์ที่ดี คือเนื้อร้องและทำนองที่ดี การดูก็เหมือนกับตอนซัดเงาะ เมื่อผลออกมา ถ้าอร่อยคนก็อยากกินบ่อย นั่นคือปรัชญาต่างๆ ที่นักร้องใหญ่ร่างบางเปรียบเทียบให้เราฟัง

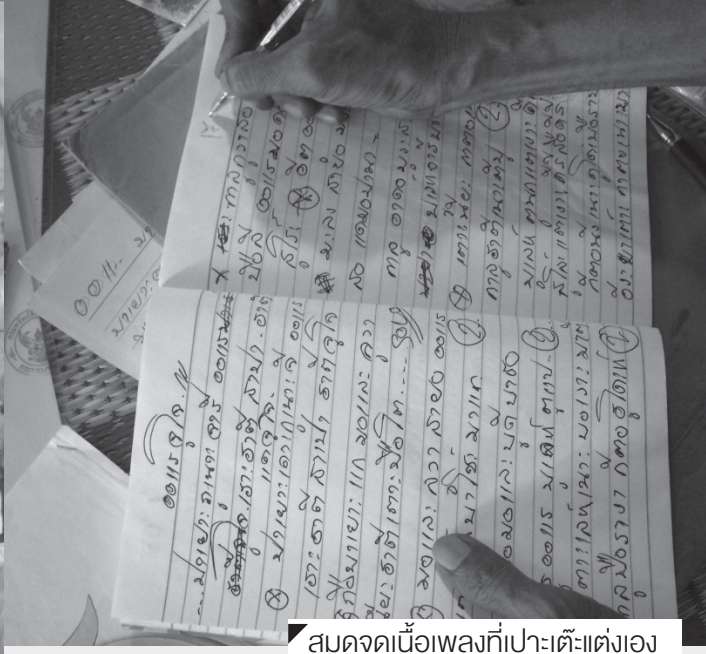
แม้ในช่วงแรกๆ จะยังไม่ได้ออกอัลบั้มเป็นของตัวเอง แต่เขาก็ไม่เคยย่อท้อหรือแสดงท่าทีน้อยใจที่ยังไม่สามารถออกอัลบั้มได้เหมือนรุ่นพี่ทั้ง 4 อย่าง มะ ยะหา มะแอ จือเซ้ มะโรฟ ปาตารายอ และ มะเยะ กระทั่งในปีที่พรรคไทยรักไทยลงสมัครเลือกตั้งเป็นครั้งแรก เฉลิม มาศจงดี ผู้สมัคร ส.ส. พรรคไทยรักไทยก็ได้ให้โอกาสนักเล่นเพลงดีเกอร์หนุ่มได้แสดงฝีมือของตัวเอง เขาได้รับการว่าจ้างให้แต่งเพลงหาเสียงให้กับ เฉลิม มาศจงดี

“ออกอัลบั้มกับลูกของบาร์ดูดิ้ง เป็นการออก

อัลบั้มชุดแรก ปีแรกของเปาะเต๊ะ ตอนนี่เฉลิม มาศจงดี เป็นปลัดอยู่ที่สตูลหรือพัทลุง ผมไม่แน่ใจ แต่เขาเป็นคนให้โอกาสเราสามารถออกอัลบั้มได้”

นอกจากเพลงนั้น การออกอัลบั้มในช่วงเวลาต่อจากนั้นเขาก็แต่งเพลงเองมาโดยตลอด เปาะเต๊ะเล่าให้เราฟังว่า “เพลงส่วนใหญ่มักจะแต่งหน้าห้องอัด เพียงแต่คิดคอนเซ็ปมาจากบ้าน มีทำนองอยู่ในใจ เนื้อร้องก็คิดเสียหน้าห้องอัดนั้น เสร็จแล้วเข้าไปร้อง บางครั้งระหว่างเดินทางไปห้องอัดก็จะแต่งเพลงไปด้วยก็มี ทำนองเพลง จะมีการเอาทำนองเพลงไทยมาใช้ด้วย เพลงมาเลย์ เพลงอินโด ซึ่งเราก็จะต้องขอลิขสิทธิ์มา ไม่ได้ไปเอาของเขาดี้อะ และหลายเพลงก็ใช้ดนตรีของดีเกอร์ฮูลู เพราะอยากรักษาเพลงดีเกอร์พวกนี้ไว้ ผมเกิดได้เพราะเพลงดีเกอร์ฮูลู จึงอยากร้องเพลงโดยใช้ดนตรีนี้ด้วย”

ส่วนแนวคิดในการแต่งเพลง หากใครเคยฟังเพลงของเปาะเต๊ะ จะพบว่าเนื้อเพลงนั้นเป็นการหยิบเรื่องราวในสังคมโดยแตงเน้นไปทางตลก เช่น ชีวิตประจำวันของผู้คน ลักษณะนิสัยของคน

สมุดจดเนื้อเพลงที่เปาะเต๊ะแต่งเอง

เปาะเต๊ะกับทีมงาน เมื่อครั้งเป็นนักร้องเพลงดีเกสสุฎุก

สิ่งสาราสัตว์ คติความเชื่อ เหล่านี้เป็นต้น เช่นเพลงล่าสุดที่เขาแต่งคือ เพลงซึ่บ่น ซึ่งเอาจากลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่ช่างบ่น เมื่อคนขับรถของเราถามว่าไม่กลัวคนที่บ้านว่าหรือที่แต่งเพลงเช่นนี้ เปาะเต๊ะก็หันมาบอกว่า

“ก็คนที่บ้านผมคนเดียวที่โหนเกล้าที่เป็นเช่นนี้” เท่านั้นก็เรียกเสียงหัวเราะฮาครืนทันทีในวงสนทนาเล็กๆ

นอกจากนี้ ศิลปินรุ่นใหญ่ยังบอกเราอีกว่า เพลงที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น เขาจะไม่แตะต้องเด็ดขาด ไม่ใช่ไม่ยอมให้มันจบ แต่ไม่ยอมตัดสินผิดถูกให้ใคร

“เพราะผมเป็นศิลปิน”

นั่นคือเสียงที่เปาะเต๊ะลั่นกับเราไว้ในป้ายวันนั้น

สร้างจุดขายในเสียงเพลง

เมื่อมีการออกอัลบั้มในช่วงแรกนั้นเริ่มนั้นยังดีอยู่ แต่ต่อมาสถานะที่จะต้องแข่งขันกับเพลงสมัยใหม่ เพลงไทย เพลงสากล ที่เริ่มเป็นที่นิยมของวัยรุ่น

ในพื้นที่มากขึ้น แทนที่เพลงดีเกสอย่างเมื่อครั้งอดีต ดังนั้น จึงต้องหาวิธีที่จะดึงผู้ซื้อเข้ามาด้วย ซึ่งเปาะเต๊ะบอกว่าบางครั้งความตลกของเนื้อร้องอย่างเดียวนั้นยังไม่เพียงพอ และหลายต่อหลายครั้งก็ต้องแข่งกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ และสร้างจุดขายซึ่งก็คือผลิตมิวสิควิดีโอออกมา ทำเป็นละครเพลง ซึ่งเปาะเต๊ะเป็นคนต้นคิดในเรื่องนี้ จึงสรรหาตัวละครเอง เขียนบทเอง และจัดฉากการแสดงด้วยตัวเอง โดยตัวเปาะเต๊ะเองยังเป็นพระเอกของเรื่องอีกด้วย เพลงแรกที่ทำมิวสิควิดีโอคือเพลง อีแกปยู ที่นำมาร้องใหม่โดย โรฮายา ด้วยความที่เป็นละครตลก ประกอบกับเนื้อเพลงที่เป็นที่นิยมอยู่ก่อนแล้ว แผ่นเพลงที่มีเพลงอีแกปยูนั้นจึงทำลายสถิติยอดขายได้อย่างไม่น่าเชื่อ

นอกจากนี้ เปาะเต๊ะได้เล่าให้เราฟังถึงธุรกิจวงการเพลงดีเกสให้เราฟังอีกว่า “เวลาออกอัลบั้มในช่วงก่อนปี 50 จะขายมาสเตอร์ไปเลย ขายให้กับชาวสตาร์ บางทีก็ขายให้กับไอเซ็นปัตตานี ตอนแรกๆ นั้นศิลปินจะได้เงินเยอะ แต่พอหลังๆ นี้

กับลูกและอัสนะห์ นรรยา

“ เวลาคนซื้อแผ่นไป หากในแผ่นนั้นมีแต่เพลงของเราคนเดียวคนฟังเขาจะเบื่อ จึงต้องรวมของ
นักร้องหลายคนด้วย ซึ่งในอัลบั้มของผมหนึ่งชุดจะมีอยู่ 4 แนวเพลง ตลก ความรักและอกหัก
ชีวิตและความเป็นอยู่ของคนทั่วไป การเซดซูพันธ์ที่ พันถิ่นที่เราอยู่ ”

รถยนต์คู่ยากใช้ตระเวนรับงานและขึ้นเวทีแสดง

ไม่แล้ว ชุดแต่ละชุดของผมไม่ถึงแสนที่ ถ้าไปขาย ชาวดิสตาร์ก็จะให้ประมาณ 9 หมื่น สูงสุดก็ประมาณ แสนหนึ่ง เมื่อก่อนเพลงดิเกร์มิวสิคจะเป็นที่นิยมมาก แต่พอตอนนี้เทคโนโลยีก้าวหน้า แผ่นดีวีดีก็แพ้ เทคโนโลยีจากอินเทอร์เน็ต อย่างในยูทูบ คนฟังได้ โดยไม่ต้องซื้อ หรือโหลดมาก็ได้ เพลงของเปาะเต๊ะ ที่มีอยู่ในยูทูบนั้นพรรคพวกเขาหลงให้

เมื่อเพลงขายให้มาสเตอร์ไปแล้ว เขาก็เอาไป ปี่มเอง จะได้ก็ชุดก็เรื่องของเขา เพราะเขาซื้อเรา ขาดแล้ว พอมาช่วงหลัง ปี 51-52 เริ่มตั้งแต่อัลบั้ม *ตุ๊กแก* ก็มีนายทุนช่วย เขาออกทุนให้ผมปี่มเอง จำหน่ายเอง ส่งตลาดเอง เรียนรู้เกี่ยวกับธุรกิจ วิชิตด้วยตัวเองหมดเลย ปี่มก็ประมาณอย่างชุด *ป้อแร่โรคจิต* นั้นก็ประมาณแปดพันแผ่น ซึ่งยังนับว่า น้อยเมื่อเทียบกับชุด *อีแกปูยู* อันนั้นปี่มหนึ่งหมื่น ห้าพันแผ่น”

ในแต่ละอัลบั้ม ไซมีแต่เพลงของเปาะเต๊ะเพียง คนเดียวเท่านั้น ซึ่งเปาะเต๊ะได้บอกเหตุผลให้เรา ทราบว่าที่มีการนำผลงานของนักร้องคนอื่นๆ รวม ด้วยนั้นเนื่องจาก “เวลาคนซื้อแผ่นไป หากในแผ่น นั้นมีแต่เพลงของเราคนเดียวคนฟังเขาจะเบื่อ จึง ต้องรวมของนักร้องหลายคนด้วย ซึ่งในอัลบั้มของ ผมหนึ่งชุดจะมีอยู่ 4 แนวเพลง ตลก ความรักและ ออกหัก ชีวิตและความเป็นอยู่ของคนทั่วไป การเซ็ดชู พื้นที่ พื้นถิ่นที่เราอยู่ ทุกๆ ที่ที่ไปก็เอาเพลงที่มี เรื่องราวเกี่ยวกับของดีในพื้นที่ไปร้อง อย่างเพลง *อาเนาะนารอ* ในความเป็นนราธิวาสลงไป นรามี อะไรดีบ้าง คนฟังเขาก็จะได้รับรู้ และมีเพลงคู่บ้าง เพลงเดี่ยวบ้าง นักร้องหญิง นักร้องชายคนอื่นๆ บ้าง บางครั้งเราก็มีนักร้องอินโดมา ก็ไปทาบตามเขา

ถามเขาว่าร้องแนวไหน คิดค่าตัวอย่างไร คือตั้งเขา เพื่อมาสร้างจุดขายด้วย อย่าคิดว่าเปาะเต๊ะคนเดียว แล้วจะพาตัวเองรอดได้ ทุกๆ ครั้งเราต้องหาจุดขาย อาจจะเป็นการหานักร้องใหม่บ้าง ต้องมีตัวช่วยอยู่ คนเราใหญ่โตแค่ไหนก็ต้องหาคนมาทำงานร่วม หาก คนฟังเขาเกิดซื้อเปาะเต๊ะ เขาก็จะได้ฟังเสียงคนอื่น ในแผ่นนั้น ให้มันหลากหลายไว้”

ชีวิตหลังเข้าสู่ความเป็นศิลปิน ที่มีชื่อเสียง

ในงานประจำปีหรืองานใหญ่ๆ ของจังหวัด เช่น งานวันเด็ก งานกาชาด งานทางส่วนราชการจัดขึ้น ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มักจะมีการจัด ให้มีเวทีเพลงดิเกร์ ซึ่งจะมีทั้งเพลงดิเกร์มิวสิค และ เพลงดิเกร์ฮูลู ทั้งนี้ อยู่ที่เจ้าภาพจะเชิญ หรือชื่นชอบ แนวไหน ซึ่งเปาะเต๊ะ ผู้มีความสามารถทั้งทางด้าน เพลงดิเกร์มิวสิค และเพลงดิเกร์ฮูลูมักจะได้รับเชิญ ไปบ่อยครั้ง และรายได้จากส่วนนี้เขามักจะต้องแลก กับเวลาและความเข้าใจของครอบครัวข้าง ทั้งคนใน ครอบครัว และสังคมศาสนา

“เคยมีมัลลิสเสามาพูดกับผมในเรื่องนี้ บอกว่า เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องนะการไปร้องเพลง จัดคอนเสิร์ต มันผิดหลักศาสนา แต่ผมก็บอกกับเขาไปว่า ผมเป็น ศิลปินเป็นมิตรรักของแฟนเพลง เวลาแต่งเพลงก็ พยายามแต่งให้ดี เพลงของผมจะไม่มีที่ถึงขั้นเปิดใน สถานีวิทย์ไม่ได้ จะไม่แต่งเพลงอย่างนั้น และการ แสดงก็เหมือนกัน อยากจะแสดงให้เห็นเต็มที่ ให้มัน อินเตอร์แบบนราธิวาสก็พอ เราเป็นซูเปอร์สตาร์ ของพื้นที่นี้ เราก็ต้องทำแบบซูเปอร์สตาร์ และ การแสดงก็เป็นเพียงการแสดง นักร้องแต่ละคนไม่

ได้มีอะไรนอกเหนือจากนั้น จับมือเล็กๆ น้อยๆ เวลาแสดง ไม่ได้แปลว่าคนคนนี้เป็นของเรา ไม่ใช่อย่างนั้นที่เป็นมิวสิคหรือละครที่ผ่านออกมานั้นเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น คนเขาก็จะมาตำหนิเราได้อย่างไร ไม่มีใครมาตำหนิได้หรอก เพราะเราไม่ได้ทำอะไรผิด สิ่งสำคัญที่สุดเมื่อแสดงไปแล้ว คนดูที่เขามาซื้อผลงานผม ผมก็เอาส่วนนี้มาเลี้ยงครอบครัว ถ้าเราไม่มีการแสดงเลย มันก็น่าเบื่อ จิตซีด เราต้องมีอะไรให้เขาดูเพื่อเป็นสีสัน เป็นอะไรใหม่ๆ สำหรับเขา”

“ผมเสียตายอย่างหนึ่งก็คือลูกๆ ไม่มีใครรับความเป็นศิลปินเลย คนที่โตๆ ไปแล้ว ไม่เห็นวิ๊วแววของความเป็นศิลปิน แต่คนที่ 6 นี้ไม่แน่ เวลาฟังเพลงเขาก็จะเต้น ส่งเสียงอ้อแอ้ไปตามเพลงด้วย อาจจะมีหวังสักคน ผมว่าการเป็นศิลปินมันมีดีอยู่เยอะมาก ความเป็นเอกลักษณ์พื้นบ้านในเพลงที่ทำมันก็มี เช่น เปาะเต๊ะร้องเพลงที่เป็นดิเกร์ฮูลู เพลงดิเกร์มิวสิคนั้นทันสมัยกว่า ไม่ได้เป็นศิลปะของบ้านเราเสียทีเดียว ของบ้านเราต้องเป็นดิเกร์ฮูลู”

นี่คือสิ่งที่เปาะเต๊ะ อีแกได้ถ่ายทอดให้เราฟังในวันนั้น ความโด่งดังของเปาะเต๊ะไม่ได้อยู่แต่เพียงในจังหวัดนราธิวาสอย่างที่เขาคาดหวัง เมื่อไม่นานมานี้ เอกชัย ศรีวิชัยได้เชิญเปาะเต๊ะเป็นหนึ่งในกลุ่มศิลปินพื้นบ้านภาคใต้เข้าร่วมการแข่งขันในรายการ “คนไทยขึ้นเทพ” จนเข้ารอบ 5 ทีมสุดท้ายของภาคใต้

แม้ว่าคนในพื้นที่อีกหลายคนจะยังไม่เข้าใจความเป็นศิลปินมากนัก แต่เปาะเต๊ะ ภูเบอีแกไม่เคยย่อท้อ หรือคิดจะล้มเลิกที่จะดำรงศิลปะแบบเก่าอย่างดิเกร์ฮูลู หรือสร้างสรรค์เพลงดิเกร์มิวสิค เขาบอกว่า หากตราบไตที่เขาายังอยู่ เขาก็คือศิลปิน

ปัจจุบัน เปาะเต๊ะ ภูเบอีแกได้ก่อตั้งชมรมศิลปะพื้นบ้านสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อหวังที่จะสืบสานศิลปะดิเกร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของคนในพื้นที่สามจังหวัดให้ดำรงอยู่สืบไปให้คนรุ่นหลังได้เห็นและเข้าใจความเป็นศิลปะอย่างแท้จริง

